

обескуражи враговетѣ на Революцията, като подигна народния духъ и като отстрани Людовика XVI отъ всякаква намѣса въ политическитѣ дѣла.

Тя тъй сжщо стана причина да се замѣнятъ нѣкои отъ военнитѣ началници, които бѣха изгубили довѣрието на войницитѣ: Люкнеръ бѣше замѣненъ отъ Келермана, а Лафайетъ отъ Дюмурие. Послѣдния не се ползуваше съ любовта и уважението нито на една отъ партиитѣ, но безъ да се гледа на това, всички указваха на него, като да прѣдусѣщаха, че той ще бѣде тамъ на мѣстото си. Макаръ и да бѣше вече въ прѣклонна вѣзраст, той бѣше спазилъ пѣргавината на младинитѣ си, съединена съ голѣмъ воененъ опитъ; честта която му отдадоха съ изборѣтъ, както се вижда, до толкова го е подигнала прѣдъ собственитѣ му очи, щото го е накарала да се откаже отъ свойственитѣ нему интриги. Приетъ испърво студено, отъ една армия, която се намираще още подъ впечатление на избѣгванието на своя главнокомандующъ, той сполучи скоро да спечели довѣрието ѝ чрѣзъ своята пѣргава даровитостъ и да ѝ внуши вѣра въ даровитостта си. Келерманъ тъй сжщо оправда лестното за него повишение, като извърши единъ воененъ подвигъ, който тъй си и остана едничакъ въ цѣля му животъ.

Френцитѣ бѣха изгубили много време; за щастие и съюзницитѣ не се ползуваха отъ него. Емигрантитѣ имъ бѣха обѣщали побѣда почти безъ бой: прѣдателството на едни, неудоволствието на други щѣше да имъ отвори портитѣ на Франция. Бѣха ги увѣрили, „че тѣ ще направятъ една военна расходка“. И тѣ трыгнаха съ церемониаленъ маршъ, убѣдени, че населението ще посрѣща армията на спасителитѣ, като имъ поднася градскитѣ ключове и като имъ постила пътя съ цвѣтя. Главнокомандующия, стария херцогъ Брънзвикски, по-видимому не сподѣляше тая спокойна увѣренность. Той